

Să ne rugăm pentru sufletul său!

Radu Baltazar, tainicul ocrotitor al Bisericii Mavrodolu

Comunitatea piteșteană este în doliu. Radu Constantin Baltazar, omul care a ocupat de-a lungul timpului mai multe funcții importante, printre care și aceea de parlamentar, și-a dat obșescul sfârșit la 81 de ani. Vestea a fost cu atât mai năucitoare cu cât, cu doar două-trei zile în urmă, venerabilul fusese văzut plimbându-se pe Strada Mare. Dincolo de imaginea sa publică, puțini sunt cei care l-au cunoscut cu adevărat. Câți oare au știut despre preocuparea sa pentru mântuirea sufletului?

Prieten cu Ion Iliescu

Deși s-a format în anii regimului comunist, totuși, Radu Baltazar părea dintr-o lume apusă, în care noblețea era trăsătura definitorie pentru marile familii respectabile ale urbei. Dintr-un astfel de mediu a apărut cel care, peste mult timp, avea să devină un punct de reper pentru tinerii politicieni social-democrați. A prețuit mult cartea și își făurise o cultură de invidiat. Specialist în Drept, i-a fost ușor să se descurce în calitate de director al Teatrului „Al. Davila”, pe care l-a păstorit vreme îndelungată. Și pentru că nu a abdicat niciodată de la principiile sale politice,

convins că poate să pună umărul la binele obștesc, a ocupat și fotoliul de senator de Argeș între anii 1992-1996. Studiile de Drept l-au ajutat, fiind perioada în care parlamentarii lucrau la schimbarea legislației. Fiind din FSN-ul lui Ion Iliescu, alesul argeșenilor a avut prilejul să-l cunoască pe președintele României. Între cei doi s-a legat o prietenie trainică, mai ales că semănau izbitor unul cu altul! Asta i-a adus lui Radu Baltazar o „pățanie” nemaipomenită. Ion Iliescu sosise la Pitești și avea programată o vizită și într-o comună din județ. Numai că președintele nu a mai ajuns în localitatea unde sute de oameni îl așteptau cu covor roșu, pâine,

sare etc. Pe vremea aceea nu se comunica la fel ca astăzi, așa că Radu Baltazar a fost trimis să le explice localnicilor că șeful statului nu va mai veni. Mașina parlamentarului a fost escortată de cele ale poliției, iar când a ajuns la destinație, s-a petrecut ceva de neimaginat. Radu Baltazar a coborât din mașină, însă n-a mai apucat să spună nimic. Sătenii au năvălit, îmbrățișându-l, convinși că e... Ion Iliescu! În uralele generale, glasul bietului senator nu s-a mai auzit...

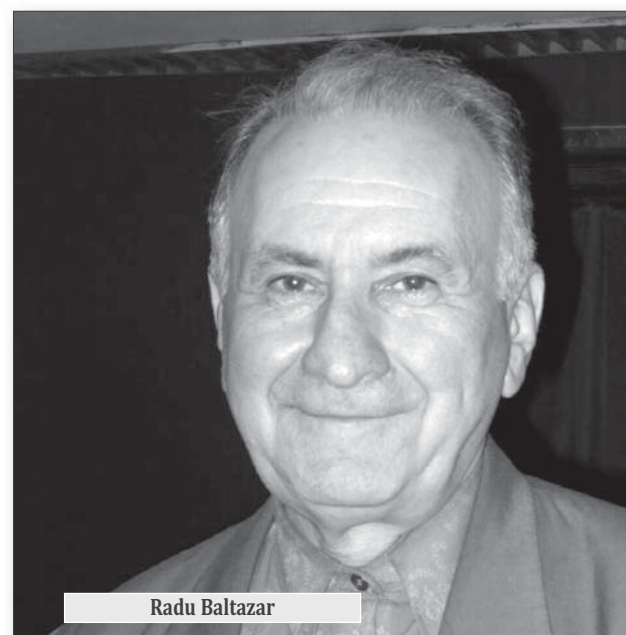
Virtutea milosteniei

Deși a locuit o viață-ntreagă pe strada Rahovei, în vecinătatea Colegiului „I.C. Brătianu” pe care-l și absolvise, Radu Baltazar a trăit mereu cu nostalgia casei părintești situate în zona Bisericii Mavrodolu. Acolo a copilărit și, puștan fiind, se sătura în fiecare toamnă cu perele zemoase din pomul sădit de însuși ctitorul I. Mavrodolu. Anii au trecut, au urmat studiile la Iași și București, casa a fost demolată, familia s-a mutat, dar, în sufletul său, Radu Baltazar a purtat mereu biserica din centrul urbei. Deși avea o cultură scilpitoare,

distinsul politician nu aborda niciodată tema credinței. Evita să spună dacă e credincios și nu-și „trâmbița” faptele bune, fiind discreția întruhipată în această privință. Totuși, acum ies la iveală cele pe care Radu Baltazar le-a ținut ascunse. Sunt oameni care depun mărturie despre ajutorul material primit de la cel care era director al teatrului. Tot în această calitate, punea la dispoziție unei fundații care se ocupa de cei cu dizabilități autocarul teatrului, să-i transporte prin țară. Milostenie săvârșită departe de ochii lumii, adică exact cum cere Mântuitorul!

În rând cu ctitorii!

De la slujitori ai altarelor din Pitești am aflat că, de când ieșise la pensie, era foarte preocupat de mântuirea sufletului, dar nu voia să se știe. În ultimii aproape 20 de ani, în fiecare dimineață de duminică, Radu Baltazar era primul om care trecea pragul Bisericii Mavrodolu, indiferent de starea vremii. Când încă nu era lume, trecea pe la toate icoanele Sfântului Altar, se închina și-și rostea tainicele rugăciuni. Dădea un acatist,

Radu Baltazar

aprindea o lumânare și se făcea nevăzut. Tot aici își mărturisea păcatele duhovnicului său. Deși nu era enoriaș al parohiei, devenise un „consilier” al preoților, dându-le sfaturi pentru rezolvarea anumitor probleme. Și cum avea influență asupra mai marilor de la Primărie sau de la Consiliul Județean, știa la ce uși să bată pentru a sprijini lăcașul de cult. Preoții cred că Radu Baltazar ar putea fi așezat pe aceeași treaptă cu ctitorii bisericii,

fiind ocrotitorul ei tainic. Cu toate acestea, azi, la prânz, slujba înmormântării va avea loc la Biserica „Sfântul Ioan” de care aparține familia. Enoriașii de la Mavrodolu vor fi și ei prezenți și se vor ruga laolaltă cu preoții pentru sufletul robului lui Dumnezeu, Constantin. Și cine știe dacă duminica dimineața, când va descuia ușa bisericii, preotul nu va avea senzația că, deja, cineva este în lăcaș...

Eduard TOMAZIU

Călăuză pe calea mântuirii

Cine nu se roagă e... drac!

Ne apropiem de cea mai mare sărbătoare a creștinătății, Învierea Domnului. Mulți oameni se nevoiesc în posturi și fac fapte bune, iar în această perioadă, mai mult ca oricând, slujitorii altarelor ne îndeamnă să-i iertăm totul celui care ne-a greșit. Unii pot, alții nu. Și creștinii sunt preocupați de problemă. Câteva lămuriri ne aduce părintele prof. univ. dr. Constantin Onu.

- Părinte, Biserica ne învață să fim toleranți. Oricât am încerca, onora ne este greu să iertăm. De ce este important să ne iertăm vrăjmașii?

- Iertăm pentru a fi iertați. Iertăm pentru a fi sănătoși mintal și spiritual. Iertăm pentru a fi un Dumnezeu pentru cei care ne-au greșit. Iertăm pentru a crește spiritual și a ieși din marasmul stresului cotidian. Iertăm pentru a nu mai avea în noi nimic din răul pricinuit de o situație oarecare. Iertăm, pentru ca răul neiertării să nu se propage și la cei din jurul nostru.

- Mulți spunem „pot ierta, dar nu pot uita”. Cum să reușim și iertarea, și uitarea?

- Cine iartă cu adevărat chiar uită situația conflictuală și pe cel care a creat-o. Iertarea înseamnă vindecare. Neuitarea înseamnă a trăi în trecut, a trăi în tensiunea pe care diavolul a creat-o și omul nu vrea să o anuleze prin iubirea față de aproapele. Cine se consideră om al

lui Dumnezeu chiar nu poate să ierte și să uite? Nu așa crede...

- Dacă nu ne răzbunăm, dar, totuși, îi purtăm tainic ranchiună celui care ne-a făcut o nedreptate, este mare păcat?

- Păcatul constă în faptul că un astfel de om nu este credincios lui Dumnezeu! Păcatul mare este acela că în corpul lui circulă „otrava neîubirii de frați”. Dacă s-ar face analiza sângelui celui care poartă ranchiună înlăuntrul lui, s-ar constata, fizico-chimic, că acela este un om aflat într-o mare situație de risc clinic, ca să nu mai pomenesc de cel duhovnicesc.

- Capacitatea omului de a ierta este considerat un „dar” de sus? Cum îl putem căpăta? Trebuie să ne rugăm dacă nu avem disponibilitatea de a ierta?

- Dacă un om nu se roagă, e... drac! Cum vine aceasta? A te ruga este poruncă dumnezeiască! Cine face ce vrea după capul său primește porunci de la cel rău care stăpânește în el. Fiecare să se

roage și multe se vor schimba în viața lui!

- Este firească citirea Psaltirii cu scopul de a-i „liniști” pe vrăjmașii noștri? Cartea conține unele blesteme; le putem rosti precum regele David?

- Psaltirea este o carte de rugăciuni extrasă din Biblie iar Sfânta Scriptură este singura Carte din lume în care Autorul ei este de față când oamenii o parcurg. Consecințele folosirii Psaltirii nu sunt legate de o putere a omului, ci a lui Dumnezeu care a creat-o cu un scop bine definit, anume de a crea pocăință în inima celui ce o citește și de a „aprinde foc în capul” vrăjmașilor săi văzuți și nevăzuți. Ce crede creștinul că este un blestem „pe placul său”, când citește, este de fapt un zid de apărare pe care Dumnezeu îl creează în jurul său. Îi sfătuiesc pe toți să nu fie pasionali când citesc Psaltirea! Fiecare să lase soluționarea problemei în seama Lui.

- Dacă știm și avem probe că aproapele nostru a comis o oarecare infracțiune, pedepsită de Codul Penal, se cuvine să „închidem ochii” în numele creștinismului, pentru a nu-i face rău, sau să-l denunțăm?

- Când vedem un rău săvârșit de cineva, să nu fim justițiar! Ne-ar

Constantin Onu

plăcea nouă, dar nu este plăcut lui Dumnezeu. Să-L lăsăm pe El să rezolve cazul! Dacă vrea cineva chiar să se implice, atunci să ia Psaltirea sau Acoperământul Maicii Domnului și să citească în contul celui care a încălcat legile. Și cine face așa va avea răsplată și aici, dar și acolo, Sus, unde la Ziua Judecării se vor îndrepta, dar și acuza, toate faptele noastre făcute la vedere sau în ascuns.

- Cu speranța că toți vom fi mai iertători, vă mulțumesc!

E. TOMAZIU

Muțenie și surzenie sufletească

În Evanghelia din Duminica a IV-a a Postului Mare, îl vedem pe Mântuitorul cum alungă duhul rău ce se ascundea într-un copil neputincios, să se apere, dar strigătul tatălui său, de ajutor către Domnul, i-a adus vindecarea. Există astăzi o boală a muțeniei și surzeniei sufletești, în forma ei acunsă, foarte răspândită între creștini. Căci „mut” este cel ce nu poate vorbi „limba cuminției și a sfințeniei sufletului”, iar „surd” este cel ce nu aude și nu înțelege niciun îndemn spre a face binele iubirii milostive a lui Dumnezeu. În Cuvântul Domnului din Evanghelia, aflăm despre puteri nemărginite ale spiritului: „Toate sunt cu puțință celui ce crede”, „Și toate câte veți cere... crezând veți primi!” De aceea, când te rogi, frate creștine, încearcă, silește-te ca toată vorba ta să fie rostită rar, cu înțeles, cu pricepere, cu duh, pentru că nu mulțimea cuvintelor constituie nota unei rugăciuni bune, ci căldura, înțelegerea și duhul cu care te rogi. Dacă, rugându-te cu duh de pricepere, cu inimă și căldură duhovnicească, vei simți că se aprinde ceva în sufletul tău, vei simți că mâinile ți se strâng mai tare în jurul Crucii și ochii ți se umezesc de lacrimi, atunci este semn că te rogi cu mare folos pentru sufletul tău.

Să-l rugăm pe Duhul Sfânt să pună căldură și foc ceresc în rugăciunile noastre, de acum până va sosi clipa sfântă să trecem în lumea unde răsună neîncetat cântările și rugăciunile cerești.

Preot Constantin ONU